

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Machvmetis Saracenorum Principis, Eivsqve Svccessorum
Vitae, Ac Doctrina, Ipséque Alcoran**

Bibliander, Theodor

[Basel], [1543]

VD16 VD16 K 2583

Quod Alchoran, fide unius Dei salua, omnibus blanditur, Christvm tamen
pręferendo. Cap. 1.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98259](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98259)

partes agite. Et si reperiatur David excessisse in numero uxorum, aut alios posita sanctos, hoc non excusat Mahumet, qui uia legis indulsit, quasi deo sic uolente, quod prius apud omnes prophetas & legislatores fuit inauditum. & est blasphemia, deo hoc imponere quod perfecte legi aduersatur. Et consideraui, quomodo legi in Alchoran Cap. LXXVI, sic præcepisse deum Mahumet: Vt te ueracem comprobes, non dic te nisi nuncium tantum esse. Idem in Cap. LXXVII. in principio per iuramentum deus affirmat, nuncium scilicet ad Arabes idololatrias. Et Cap. LXXVII. Tuæ quidē linguæ nullam facultatem indulsimus, nisi ut deum timentibus, nuncium gaudio plenum & castigamen incredulis nunciet. Et Cap. LXXXII, Dico, mihi nihil iniunctum est nisi solum Deū adorare, nec illi participem aestimare: cui me commendo, & ad ipsum redibo. Si hæc uera sunt, cur non seruauit: cur alijs sibi non iniunctum iniunxit? Cur cap. LXXVII, se doctorem gentium nominauit, qui secundum præmissa nuncius ad Arabes idololatrias fuit? Et si de his sibi non commissis intromittere nullatenus præsumpsit, dic Mahumet, cur loqueris contra euangelium & uetus testamentum, & nouam legem & librū docere tentasti, quasi hæc tibi commissa fuerint? Quando fateris tuæ linguæ non esse facultatem concessam, nisi ut nuncies deum timentibus nuncium gaudio plenum, & castigamen incredulis: in his facile tibi et cuique creditur. Hoc enim quisque dicere & nunciare potest, cum sit uerum. & a deo uero, omne est uerum, a deo te potestatem hæc dicendi habere, tibi & omnibus dicentibus facile credi potest. In alijs uero quomodo loqui præsumis, cum tibi non sit a deo nec iniunctum nec indultum? Et si dicis, cur tibi credam, quando deo non obedis? Vtique excusabilis es: nisi uarietatem immutabili deo, ut soles, tribuas, ut sic blasphemando euadas. omnipotens tamen deus inter omnia illa spurca & uana, & sapientibus etiam Arabum abominabilia, talia etiam inferi uoluit: in quibus euangelicus splendor sic lateret occultatus, quod sapientibus diligenti studio quesitus seipsum manifestaret. Tanta etenim est lux euangelica, quod sine ipsa nihil apparere potest uerum & clarum. Sed omne dictum & scriptum illa luce carens, quæ dicit: Ego sum lux mundi, illuminans omnem hominem uenientē in hunc mundum, ut qui sequitur me non ambulet in tenebris: est obscurum, inordinatum, tenebrosum, mortiferum, & intellectuuali naturæ abominabile, licet bestialitati & animalitati quæ est de hoc sensibili mundo sapida uideatur.

DE CRIBRATIONE ALCHORAN LIBRI
SECUNDI FINIS.

CRIBRATIONIS AL

CHORAN, D. NICOLAI DE CVSA
Cardinalis, Liber Tertius.

40 QVOD ALCHORAN FIDE VNIVS DEI SALVA
omnibus blanditur, CHRISTVM tamen præferendo.

C A P. III.

Portet ut qui Alchoran legit, aduertat, quomodo salua fide quæ est, non est deus nisi deus, nulli intendit contradicere. Ideo ita uariat ea, ubi dissensiones esse sciuit, ut quisque aliquid grati reperiat, cuiuscunque hæresis aut sectæ fuerit. puta sæpe dicit, quod inter mortem & resurrectionem cuiusque, uix hora inter sit, ne de statu animarum ante iudiciū opus sit dubitare. Tamen etiam

F interferit

Alchoran ad omnium hæreses & sectas accommodatum.

Mahumet tantum nuncius.

Euangelij lux.

interferit aliquas in amoeno loco fontibus referto, medio tempore locari, ut de
 CHRISTO & uirgine Maria cap. XXXII. scribit, & iustis ob deū interemptis,
 quos uiuere in deo asserit. Sic etiam dicit, aliquas usq; in diem iudicii igne crucia-
 ri, eodem cap. XXXII, licet nullas dicit in paradiso uel inferno ante sententiam
 iudicis in die finali reperiri. Hæc ita ambigüe scribit, quod contrarias doctrinas
 hæreticorum & recte sentientiū de animabus defunctorum ante iudicium foue-
 re uideatur: sic nititur in omnibus facere opinionibus. Nam de regno cœlorum
 non dicit quicquā, sed de paradiso sæpissime loquit, ac si de paradiso terrestri
 intenderet, & quod ad locum unde eiectus fuit Adam, homo post diem iudicii fu-
 delis & meritis restituatur, ibi perpetuo mansurus. Tamen ne Christianorū pa-
 radisum, scilicet regnum cœlorum negligere uideatur, duas ponit in certo loco
 paradisos, & gradus in ea plures, & in paradiso aliquando illa reperiri affirmat,
 quæ Christiani credunt in regno cœlorū haberi, scilicet uitam æternam. Sic dicit
 cap. XXV. Res mundana cito, diuina nunquā peribit. secundum optimum mo-
 dum suorū operum quemq; deus remunerabit, uitam tribuens æternam, siue uir
 fuerit, siue mulier. Ecce æterna uita est diuina, quæ in regno dei cœli habetur, &
 per Christianos expectatur. Sic etiam dicit cap. XVII. Tandem omnes observa-
 tores diuinorum præceptorum, plenum gaudium atq; perpetuū sortientur. Hoc
 autem non potest esse, nisi apud deū qui habitat in cœlis. Dicit etiam cap. XXVI.
 bonos assequi paradisum, ubi de diuina substantia eis tribuetur. ita facit de cun-
 ctis. Vnde allegat deum eodem cap. XXV. sibi sic dixisse: Hunc librum non alia
 de causa tibi commisi, nisi ut hominibus suas contrarietates exponas. Iterū in eo-
 dem Cap. loquitur: Te misimus, ut ipsius Abrahæ legem sequaris, nusq; digre-
 diens, ne sis incredulus. Sabbatū quidem custodiam non iniungimus, quia inerat
 contrarietas atq; dissensio, quas deus futurus iudex discutiet. Et alibi illum alijs
 præfert, qui credit prophetis, & inter eos non discutit. ut Cap. IIII. circa finem: et
 Cap. X. sic dicens: Deo suisq; legatis inobedientibus, & inter eos discutere uolen-
 tibus, seq; parti, non toti, sicq; rectam uisā assequi putando credere consentientibus,
 uelut ipsius ueritatis incredulis, malum atq; contemptum ingeremus: credenti-
 bus autem prædictis, nec inter eos discutientibus, mercedem innumerā pijs ue-
 niæ largitor deus tribuet. Ecce quomodo in contrarietate & discordia cuiuslibet le-
 gato dei dicit credendum. ita quod nullius opinio particulariter sit sumenda, imò
 discussio ad Deum in iudicio remittenda. Hoc modo sæpissime loquitur, dubia le-
 gū et prophetarum ad illum diem ueritatis esse remittenda. Sed quia dicit successi-
 siue & pedetentim Alchoran uenisse, ut cap. XXVI. ait, Ideo est considerandum
 ante hoc cap. XI. scilicet cap. III. discussionem inter prophetas factam, & CHRIS-
 tum in dubijs. STVS ibi legitur omnibus suprapositus, quare in dubijs CHRISTO standum: qui
 dicebat se non uenisse soluere legem, sed adimplere: ac quod omnia quæ scripta
 erant in lege & prophetis, de eo fuerunt. Vnde cum CHRISTVS sit finis & con-
 clusio legis & prophetarum omnium, qui prophetarunt aut prophetabunt, quan-
 do eius de terminationi statur, omnium prophetarum discussioni statur.

QVOD MACHVMET IGNORAVIT QVID

agendum & sentiendum, & nil firmiter assertum
 reliquit. Cap. II.

QVOD ipse autem Mahumet non sit primus, fatetur cap. LV. dicens: Ego
 non sum primus nuncius, nec scio quid mihi seu uobis gerendum sit. di-
 uina mandata tamen explanabo: quæ licet ibi sint, hocq; testificent, plures filio-
 rum Israël credentes illis, uos minime creditis. Ecce qualis est Machumet pro-
 pheta, ignorans quid sibi gerendum, & alijs: nisi ea quæ prius præcepta fuerunt
 allegans